

LISA BERNE

... 1 ...

*Een onverwacht
huwelijk*

NORTH AUDIO
PUBLISHING

Lisa Berne

Een onverwacht huwelijk

De Penhallow Dynastie, deel 1

*Vertaald door
Evelyn van Bilsen*

North Audio Publishing

Uit dezelfde serie:

Een cruciale keuze - De Penhallow Dynastie, deel 2

Een ongewoon voorstel - De Penhallow Dynastie, deel 3

Voor Cheryl Pientka

Hoofdstuk 1

Wiltshire county, Engeland

1811

Dit was gevaarlijk. Als ze nog harder op haar lip beet, dacht Livia Stuart, dan ging die waarschijnlijk bloeden. En dan zou er een helderrood stroompje van haar kin af druipen en uiteindelijk een vlek maken op het lijfje van haar jurk. Heel ongepast.

Het lijfje van de jurk die, zoals Cecily terloops had opgemerkt, twee jaar geleden van háár was geweest.

‘En je hebt hem zo knap vermaakt, dat ik hem haast niet herkende?’ Cecily’s stem klonk zacht en vriendelijk, maar de boosaardige fonkeling in haar knappe blauwe ogen viel niet te missen. ‘Ik wist het natuurlijk door de kleur, die is niet écht meer in de mode?’

Anders dan Cecily vertellen dat ze de boom in kon, leek er weinig dat Livia haar kon antwoorden. Gelukkig bleef de noodzaak om iets beleefds te bedenken haar bespaard doordat Lady Glanville, Cecily’s moeder, haar blik op Livia richtte en haar onderwierp aan een grondige inspectie.

‘Inderdaad,’ zei de burggravin uiteindelijk, met de ernst van iemand die over een zaak van diep existentieel belang nadacht. ‘Deze tint roze is heel populair geweest. Volgens mij had prinses Charlotte er een sterke voorkeur voor. Maar ik ben er niet zo zeker van dat het geschikt

is voor iemand met jouw teint, Livia. Het staat goed bij iemand met blond haar en een bleke huid, zoals Cecily. Tot mijn spijt moet ik zeggen dat jij nogal bruin bent.

‘Ze is ook zó veel buiten,’ mengde tante Bella zich in het gesprek op haar vage, melancholieke manier. ‘Ik vertel haar steeds weer hoe schadelijk het is, zowel voor de gezondheid als voor het uiterlijk, maar volgens mij trekt Livia zich niets van mij aan.’ Ze zuchtte diep, waardoor de valse linten van haar mutsje wapperden. ‘Ik geloof niet dat iemand zich iets van mij aantrekt. Ik heb niet het gevoel dat er naar me geluisterd wordt door...’

‘Ik wil mijn mening niet opdringen,’ zei Lady Glanville, ‘maar het is zeker niet goed als men het veel over zichzelf heeft. We moeten altijd aan anderen denken. Zoals Cecily doet, bijvoorbeeld. Ze kán haar afgedragen jurken aan haar dienstmeisjes geven, zoals de meeste andere jongedames, maar in plaats daarvan staat ze erop dat die lieve kleine Livia ze krijgt. Dat is heel ontroerend, eigenlijk.’

‘Je krijgt geen kledingtoelage van je oom Charles, toch Livia?’ Cecily klonk meelevend. Té meelevend. ‘Maar ach, je gaat toch nooit ergens naartoe, dus misschien geeft dat niet zoveel.’

‘Nee,’ antwoordde Livia mat. ‘Nee, dat geeft helemaal niets.’

Nu was het Lady Glanville die een hoorbare zucht slaakte toen ze rondkeek in de grote zitkamer met de gedateerde, sjofele meubels. Het behang dateerde van een generatie terug en her en der waren rechthoekige sporen te zien als een spookachtige herinnering aan de waardevolle schilderijen die er ooit hadden gehangen, maar nu verkocht waren. ‘Het maakt je nederig,’ zei ze, ‘om een familie zo te zien verarmen. Ach, het is nog geen tien jaar geleden dat we elkaar bijna als gelijken ontmoetten.’

Livia knarsetandde. Ze was jarenlang gedwongen geweest deze sporadische ochtendbezoekjes te ondergaan van Cecily – de

‘weledelgeboren’ juffrouw Orr – en haar moeder – de ‘zeer weledelgeboren’ burggravin Glanville. Omdat ze rijk en van adel waren, moesten hun arrogantie en botheid blijkbaar voor lief worden genomen. Livia kneep stevig in de plooien van haar jurk.

Cecily’s jurk.

‘Tja, het heeft geen zin om stil te blijven staan bij dat wat niet veranderd kan worden,’ vervolgde Lady Glanville. ‘Het leven is gewoon niet eerlijk, vrees ik. Een vervelend feit, maar er is niets aan te doen. Haal die frons nu maar van je gezicht, lieve Livia, want ik ben verheugd je te vertellen dat we hier speciaal gekomen zijn met een kleine verrassing voor jou.’

‘Ik kan niet wachten het te horen, mevrouw,’ antwoordde Livia. Ze dacht niet dat iemand het sarcasme in haar stem kon missen, maar Lady Glanville, met haar kille glimlach, zei alleen maar: ‘We geven volgende week een bal. Het wordt min of meer een *début* voor Cecily. Daarnaast...’

‘Meneer Gabriel Penhallow en zijn grootmoeder mevrouw Penhallow komen bij ons op bezoek!’ zei Cecily ademloos. ‘De Penhallows! Van Surmont Hall!’ We hebben mevrouw Penhallow een paar maanden geleden ontmoet in Bath. Ze heeft ons een brief geschreven. Hij gaat...’

‘Mijn lieve Cecily, wil je me alsjeblieft niet in de rede vallen? Dat is heel onbetamelijk’ zei de burggravin. ‘Zoals je weet, Bella, heb ik er eerder deze zomer op aangedrongen dat Lord Glanville naar Bath zou gaan om daar van het water te drinken. Hij heeft helaas heel veel last gehad van zijn jicht. Een aandoening van de edelen! En ik dacht dat het misschien goed zou zijn voor Cecily om zich in wat bredere kringen te bewegen. Hier in de buurt heeft ze daar helaas weinig kans toe. Er zijn tot mijn spijt weinig families op ons niveau. Als de dochter van een graaf en als burggravin ben ik me er pijnlijk van bewust hoe

beperkt we onze kennissenkring gedwongen zijn te houden. Maar in deze tumultueuze moderne tijd, moet men soms wat water bij de wijn doen, en daarom zijn we hier.’

‘Heel, heel vriendelijk,’ mompelde tante Bella, met een blijkbaar oprechte, zij het wat verwarde, dankbaarheid. Ze nam een slok uit het delicate kristallen glas dat op het tafeltje naast haar stond. Dat bevatte haar kruidenbitter die, zo wist Livia, was vermengd met een stevige dosis laudanum.

Lady Glanville knikte sereen en de pauwenveren in haar hoed wuifden zachtjes, bijna instemmend. ‘In Bath hebben we de kans gekregen om mevrouw Penhallow gade te slaan in de Pump Room. Ik zag heel duidelijk dat ze naar Cecily keek, maar ik zou het nooit in mijn hoofd halen om me aan haar op te dringen. Vergeleken met háár stelt de dochter van een graaf niets voor. Ze zijn samen met Willem de Veroveraar naar Engeland gekomen, wist je dat? En het verhaal gaat dat hij voor hén boog. Denk je eens in hoe dankbaar we waren toen ze de ceremoniemeester naar ons toestuurde, zodat hij ons kon begeleiden en ons aan elkaar kon voorstellen.’

‘Mijn knieën knikten gewoon!’ viel Cecily haar bij. ‘Maar ik heb een goede reverence gemaakt, of niet, mama?’

‘Prijzenswaardig goed. Je hebt me geen aanleiding gegeven tot schaamte. Ik moet mezelf complimenteren met mijn vooruitziendheid dat ik jou reverences heb laten oefenen voordat we naar Bath vertrokken. Een uur per dag doet wonderen. Maar ik dwaal af. Mevrouw Penhallow en ik hebben wel vijftien minuten met elkaar gesproken en op het gevaar af dat ik opschep, moet ik zeggen dat ze heel minzaam was! We hebben het gehad over het weer en over de vreselijke staat van de wegen. Ik noemde de jicht van Lord Glanville en ze raadde een behandeling aan waarbij...’

De burggravin ging maar door en beschreef tot in detail haar gesprek met de imponerende mevrouw Penhallow, iemand die Livia niet kende en waar ze niet de minste belangstelling voor had. Verveeld stopte ze met luisteren en bestudeerde in plaats daarvan het geboeide, fraaie gezicht van Cecily die aan haar moeders lippen hing.

Niet voor het eerst bedacht Livia hoe griezelig veel Cecily leek op de porseleinen herderinnetjes die tante Bella ooit had verzameld. Het kwam vast door dat glanzende haar van haar met de kleur van vers stro, die korenbloemblauwe ogen en die bleke, zachte huid. Vandaag droeg ze een prachtige jurk met lange mouwen van het fijnste witte batist, die haar slanke figuurtje perfect uit liet komen. Onder de met kant versierde zoom piepten elegante geitenleren muiltjes uit met mooie roze rozetjes. Livia onderdrukte de neiging om boos naar haar eigen schoenen te kijken, die erg oud en erg afgetrapt waren.

In plaats daarvan keek ze naar tante Bella (háár schoenen waren niet veel beter) die haar slaperige blik op Lady Glanville – die eindeloos doorzeurde – gefixeerd hield. Af en toe mompelde ze ‘zeker’ en ‘wat heerlijk’. Ze lag half achterover op haar bank, gewikkeld in talloze sjaals, waarvan er enkele op een vergeten hoopje op de grond lagen. Tante Bella leed aan een uitgebreide verzameling kwalen die ze geen van allen openlijk besprak en die ze allemaal behandelde met haar kruidenbitter, die ze nevelig beschreef als een superieur medicijn. Een groot deel van haar tijd bracht ze duttend door in deze kamer, met niet meer dan een kooi met vogeltjes als gezelschap.

Livia keek nu naar de beestjes, die ineengedoken op hun stokjes zaten. De kooi stond bij het raam, maar omdat tante Bella een afkeer had van zonlicht op welk moment dan ook, waren de zware groenzwarte gordijnen zoals gewoonlijk dichtgetrokken en was de zitkamer somber en duister. Het voelde alsof ze zich onder water bevond, dacht Livia. En verdronk. Aan dit onverdraaglijke